

האיש שרחק מפרחים

הוא היה אדם מסור. מסור לעבודתו, מסור לביתו, מסור למשק ולחברה, מסור לדרך הקיבוץ. מכונס בתוך עצמו היה, אך הרבה לחשוב על כל הקורה סביבו; מחשבה חריפה, אמיצה, כנה. מעמודי הפינה של מעין-ברוך; לא מעמודי-התווך, כי לא אהב להיות בתווך.

החיים לא האירו לו פנים בשנותיו האחרונות. על-כן טעו רבים לחשוב שהוא לא ידע להאיר פנים. המעטים שהכירו את מוישה מהשנים הראשונות במשק, זוכרים אותו פעלתן ודאגן ואיכפתן, מלא מרץ ותושיה, בעל יוזמה ובעל עצה. ויודע להאיר פנים.

אהבת הסדר והקפדנות ציינו את כל מעשיו; תכונות שלא נעמו לאלה שלא ידעו להעריכן ולאלה שנתבעו להתחשב בהן ולא יכלו. קשה היה להפיק רצון מאדם שדרש כה הרבה דייקנות וסדר ונקיון ואחריות. דרש מכל הסובבים אותו והבאים במחיצתו, אך בראש וראשונה דרש מעצמו. דרש מזולתו בקול ענות חלושה

(בשנים האחרונות — מלמול נזעם מבעד לשפם) ומעצמו — בכל החומרה; עד יומו האחרון.

מחמיר עם עצמו, הרשה לעצמו להחמיר עם הזולת. אולם גם תביעותיו הצודקות הושמעו בצניעות. צנוע בדרישותיו, צנוע בהליכותיו, צנוע במאווייו. אדם פשוט. פשוט אדם, שלא ניסה להעמיד פנים, שלא הילך בגדולות ולא בז לקטנות.

בחיינו נאלץ היה לרחוק מפרחים. ימי פריחה היו בשבילו ימי סבל. ובין נשימה-כבידה לנשימה-כבידה היית שומע מפיו "האביב ילען אביו!". שנים רחק מפריחה ומפרחים. רק בתחנתו האחרונה קרבו חברים וכיסו את כל התלולית התחוהה בפרחים. זרים-זרים קטנים, יפים, רעננים הונחו על קברו של האיש שרחק מפרחים.

הוא יחסר לכל אלה שהיטיבו להכירו. הוא יחסר לכל אוהבי נופה האנושי של מעין-ברוך — נוף מגוון, שבו בלט משה בייחודו. יהא זכרו ברוך.

אמנון שמושי